

לי רמון. הולך מצוין עם הקיר

תערוכה

בעד הקיר

"נגד הקיר", תערוכת לי רמון בגלריה לאמנות ישראלית בכברי

ושג הבית - גם הפיס וגם הרוחני - זכה כבר לכל כך הרבה איזורים והתייחסויות כאמנות הישראלית והבינלאומית, עד כי נדמה היה שאין דרך בה לא תואר ושורטט, נבנה ונהרט, שימש מפלט ומקור-מעט או לחילופין משכן לפחדים וזיכרונות קשים. לי רמון יוצאת בתערוכה שבמרכזה ובשוליה ניצב הבית. למרבה ההפתעה מצליחה רמון לומר דבר משמעותי אודות הגג וארבעת הקירות וגם לעשות זאת בטכניקה רעננה וייחודית. הבית אותו בית - מלבני עם גג משולש - אבל סביבתו מגובבת חוטי המתכת, הכפתורים, מראת הזכוכית והאבנים הקטנות, מניחה אותו במקום פגיע, פוגע, חד ו"שואתי". עיתים הוא נודד על גבי מסלול עגול במחציתו, לפעמים הוא משופר על כבלי ברזל, במקרים אחרים מעטרים תגזירי הבתים העשויים פח מראות רבועות - כאילו היו עלי כותרת.

שאבלונות הבית של לי רמון מוצאות עצמן מעורבות בהתרחשויות שונות. הן מושחלות כחרזים, מסתחררות במעגלים, חודרות כסכינים לתוך לוחות עץ דקים. ברוב המקרים מוותרת לי על נפחיות הבתים, אבל גם כשהיא בונה אותם מעץ נשמרת בקפדנות הצורה הבסיסית, הילדית, בה נהוג לצייר בית. בכך שהיא מנטרלת כל התכוונות לבית ספציפי, מגיעה האמנית לכל הקצוות והניואנסים שבית כזה עשוי להביע. זהו בית לאומי, אוניברסלי, פרטי וציבורי גם יחד. בית כל הבתים.

עד אלמנט שמופיע לא מעט בתערוכה הנזירית והמרגשת הוא פרח הוורד. הפרח שזור בחוטי מתכת, מדמם מעל קירות הלובן, הופך לקוץ דוקרני. דרורה דקל, אוצרת התערוכה והגלריה, כותבת כי קוצים כאלה מתפקדים בשתי רמות. גם של הגנה וגם של התקפה. לי רמון קראה לתערוכתה "נגד הקיר", וטעמיה שמורים עימה. אני דווקא נוטה לחשוב שהמיצב הולך מצוין עם הקיר וגם מחמיא לו לא מעט.

התערוכה פתוחה עד ה-17.5 ומומלצת בחום. שווה לעזוב את הבית כדי לראות את בתיה של לי רמון.

קרני עם-עד ■